

Mænd, der af praktiske Grunde have Betenkelighed i saa Henseende, idet de frygte, at Prociburen ved Høiesteret vilde lide, naar Høiesterets Skrifter bleve aabnede, ligesom jeg kan tænke mig, at man kunde ville gjøre gjældende, at man dog ikke hos os har seet, at Mænd, der vare fortrinnsviis kaldede til denne Virksomhed, i længere Tid ere blevne holdte tilbage derafra. Jeg skal ikke gaae ind paa, om der tidligere har fundet nogen saadan Forhaling Sted — hvad jeg dog troer nok kunde oplyses — af Afgang for Mænd, der vare særdeles kaldede til en saadan Virksomhed. Jeg skal heller ikke gaae ind paa en Prøvelse af, hvorvidt en saadan Regjeringsubnævnelser indeholder en sikker Garanti for, at netop de Dygtigste til enhver Tid blive beskikkede til Høiesteretsadvocater, thi for mig er det her foreliggende Spørgsmaal ikke væsentlig et factist, men et principielt Spørgsmaal; for mig staaer det saaledes, at dersom ikke Blomsten af Advocaturen, om jeg saa maa sige, faaer Lov til at udvikle sig paa den, som jeg kalder sunde og naturlige Maade, saa bryder jeg mig aldeles ikke om hele Loven. Dette altsaa med Hensyn til den almindelige Betragtning af det Standpunkt, hvorpaa Loven staaer.

Hvad de enkelte Bestemmelser angaaer, da vilde de vistnok under Sagens nærmere Prøvelse fra flere Sider blive gjorte til Gjenstand for forskjellig Belysning. Jeg anvender paa disse Bestemmelser fortrinnsviis netop hvad jeg før udtalte som mit almindelige Synspunkt. Jeg skal være meget tolerant; jeg kan meget vel slutte mig til forskjellige Bestemmelser, som maaskee kunne synes at gjøre en lovbestemt Afgang til Sagførervirksomheden noget besværlig, noget langsom. De ærede Medlemmer, som have læst Forslaget igjennem, ville see, at der gjentagne Gange er Spørgsmaal om et Triennium, om 3 Aar, i hvilke der skal fyldestgøres visse Betingelser, først for Afgang til den ene Sagførervirksomhed og dernæst for Afgang til den anden. Jeg kan indenfor visse Grændser vel forstaae, at man har ønsket at

dæmpe den altfor stærke Tilgang, som ellers pludselig kunde komme; blandt Andet er der et ganske billigt Hensyn at tage til de fortiden beskikkede Sagførere, thi Virksomheden har naturligtviis en oeconomisk Side, som ikke kan oversees, fordi man ikke vil stille den i Spidsen eller betragte den som det Væsentlige. Men ved Siden deraf kan jeg ikke Andet end gjøre den anden Side af mine forrige Betragtninger gjældende, nemlig, at man dog vel maa vogte sig for et virkeligt Tilbagestridt, med andre Ord, man maa ikke stille Betingelserne for at blive Høiesteretsadvocat — jeg tager netop det Forhold, der ligger mig meest paa Sinde — saaledes, at det i visse Maader bliver langt vanskeligere nu at blive Høiesteretsadvocat efter denne Lov, hvis den gennemføres, end det var tidligere, dengang da det laa i Kongens Haand under visse sædvansmæssige Betingelser at bestikke hvem han ansaae juridisk dygtig til en saadan Stilling. Naar man virkelig vil fastholde, ikke blot de almindelige Regler i § 1, ikke blot at de Paagjældende skulle have bestaaet den fuldstændige juridiske Examen med Charakteren Laudabilis til begge Prøver — det er aldeles i sin Orden — men derhos vil fastholde som Betingelse for at stedes til Prøve, at han i 3 Aar har været i Virksomhed som Overretssagsfører, og man saa vil erindre, hvad der udfordres for at blive Overretssagsfører, nemlig igjen, at Bedkommende skal i længere Tid have været i Virksomhed som Sagfører ved Underretterne eller efter thinglæst Fuldmagt i 3 Aar have givet stadigt Møde for Overretten, samt deeltaget i de hos hans Principal forefaldende Forretninger, saa vil man see, at det er formeent f. Ex. Professorer ved det juridiske Facultet at aflægge Prøve for at blive Høiesteretsadvocater, saa vil man see, at det er formeent en Høiesteretsassessor, en Overretsassessor at blive Høiesteretsadvocat, naar han ikke vil gennemgaae denne langsomme, saakaldte praktiske Vej. Dette er efter mit Begreb principstridigt. Man kan sige, at i dette Dødblik troer man ikke let, at de ærede Medlemmer af det juridiske Facultet